

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Anna Sólyom
NEKO CAFÉ

Copyright © 2019 Anna Sólyom

© Illustrations Laura Lila Stagno Matos

Translation rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria, SL

All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04683-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ANA ŠOLIOM

Na
kafi
s
mačkom

Sudbinsko „mijau“

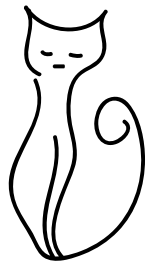
Prevela Neda Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

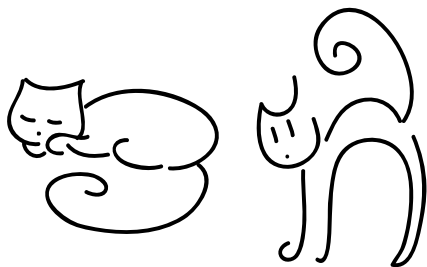
Beograd, 2023.

SADRŽAJ

Noćna serenada	11
Ima jedan vuk	17
Ti patiš od ailurofobije, draga moja	25
Neformalno upoznavanje	33
Mačje proročanstvo	41
Voditi brigu o sopstvenom životu	49
Osmi putnik	57
Mir, hrabrost i mudrost	65
Noćna šetnja	71
Za tango je potrebno dvoje	77
Sedam života koje treba živeti	83
Šta je to – ikigai?	89
Vreme leči skoro sve	97
Blaženstvo dremke	103
Markova tajna	111

Budine oči	119
Profesorova pisma	129
Skriveno blago.....	135
Emocionalno <i>razgibavanje</i>	141
Elijasova poseta.....	149
Znaš li ti da govoriš mačji jezik?.....	157
Slatko-kiselo slavlje.....	163
Figarov poklon.....	171
Crni gospodin.....	177
Radoznanost je spasila mačku	183
Lekcija o promeni.....	189
Novi život za staru kuću.....	197
Mačji životni zakoni	201
Reči zahvalnosti.....	206

*Za mačja bića...
Hvala što postojite!*

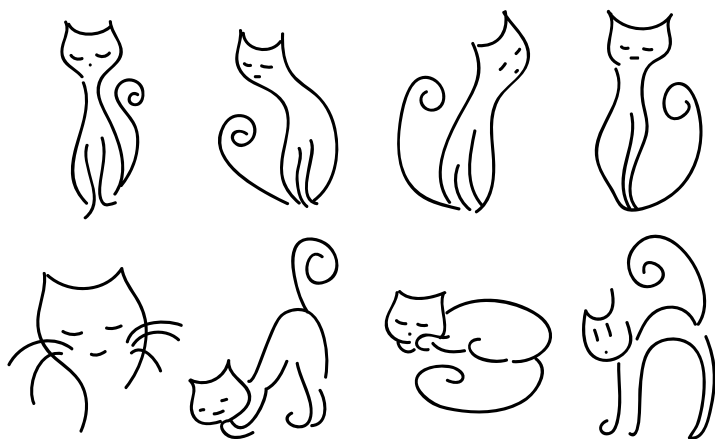

Živeo sam sa nekoliko zen majstora. Svi
su oni bili mačke.
– Ekart Tol

PRVO POGLAVLJE

NOĆNA SERENADA

Mačke imaju šest života na Bliskom istoku i u Turskoj, sedam u Francuskoj i u mnogim zemljama širom sveta, dok se u zemljama u kojima se govori Šekspirovim jezikom veruje da imaju čak devet života. Ali zašto bi mački trebalo toliko života? Stara engleska poslovice ovo objašnjava na sledeći način:

Tokom prva tri ona igra.

Tokom naredna tri ona luta.

Tokom poslednja tri ostaje kod kuće.

Pre nego što je kročila u *Neko kafe*, Nagore nije znala apsolutno ništa o mačkama, ali jedno je bilo sigurno: imala je osećaj da nemaju toliko života. Čak nijedan.

Na kafi s mačkom: Sudbinsko „mijau“

Sve je počelo u zagušljivoj vrućini letnje noći. Nakon što se satima prevrtala u svom krevetu natopljenom znojem, konačno je zaspala. Nepunih sat vremena kasnije, probudio ju je užasan krik.

Nagore je prvo pomislila da je ovaj krik došao iz dubine noćne more. Još jednom se bacila na krevet, previše iscrpljena da bi se razbudila i došla sebi...

Međutim, ponovo je začula isti vrisak, što ju je konačno probudilo. Taj vrisak je zvučao kao jaukanje i plač očajnog deteta koje niko nije došao da uteši.

Pokrila je glavu jastukom kako bi pokušala da smanji buku i mogla da se vrati na spavanje. Međutim, uzalud, jer se drugi glas ubrzo pridružio prvom, i to još snažnije.

Tada se nagnula preko prozora; te proklete ulične mačke vodile su jednu od svojih čuvenih bitaka pod njenim prozorima, a iz unutrašnjeg dvorišta je odzvanjalo kao iz rezonantne kutije.

„Mrzim leto...“, rekla je sebi, mrtva umorna. Da je imala klimu, zatvorila bi prozor da bi se poštedela torture, ali to nije bio slučaj. Morala je da ostavi otvoren prozor da bi mogla da diše u ovoj peći.

Serenada se nastavila kao u disonantnom horu koji je zvučao kao napuštene bebe, sve dok jedna od mačaka nije zaurerala, a njen protivnik nije odgovorio pretećim režanjem.

Nagore frknu od besa, boreći se sa nesanicom, želeći da i sama zamijauče od očaja!

Ana Šoliom

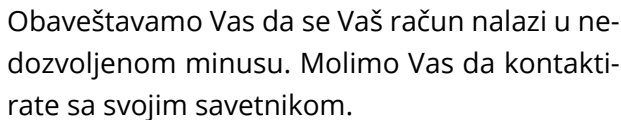
Novi bojni poklič probio joj je bubne opne. Bilo je to više nego što je mogla da podnese. Ne upalivši svetlo, uzela je čašu sa svog noćnog ormarića, nagnula se kroz prozor i prosula vodu preko mačaka.

Kratko mijaukanje, praćeno zvukom prevrtanja zemljane posude, ukaza joj na to da je izgleda pogodila metu.

Tankih nerava, naslonila je leđa na uzglavlje kreveta i upalila maslinastozelenu lampu. Sada već potpuno budna, zgrabila je telefon da pogleda koliko je sati. Napukao ekran je pokazivao 03.05, dok je mala koverta pokazivala jednu nepročitanu poruku.

Bila je to poruka od banke.

Izbezumljena, odmah je ugasila svetlo, kao da će se tako sakriti od banke i bankara. Osećala se kao idiot. Kao da je ona najveći problem bankara koji sada uglavnom spavaju u svojim prijatnim spavaćim sobama ohlađenim klima-uređajima. Ipak je otvorila poruku.

Obaveštavamo Vas da se Vaš račun nalazi u nedozvoljenom minusu. Molimo Vas da kontaktirate sa svojim savetnikom.

Nagore je nervozno kuckala po tastaturi da bi proverila svoj bankovni račun i sagledala razmere katastrofe. Brojke na ekranu

Na kafi s mačkom: Sudbinsko „mijau“

su je slomile: dvadeset tri nesrećna mala evra naspram sto koje je trebalo da banka povuče za telefonski račun.

„Sranje“, uzviknula je, pitajući se kako je došla do ovoga. Njena pretplata za internet i mobilni bila je pedeset evra. Bila je nakratko telefonirala prijateljici koja je na putovanju u Maroku, ali ovako nešto nije mogla ni da zamisli!

Bila je ogorčena, i prvo što je htela da uradi jeste da odmah pozove telefonsku kompaniju, ali je odustala jer nije htela sebi dodatno da pokvari već loše raspoloženje tipkanjem i biranjem prave opcije kako bi čekala da razgovara sa tamo nekim operaterom na drugom kraju sveta.

Odložila je telefon na noćni ormarić, isključila lampu i obavila ruke oko kolena, pokušavajući da se smiri. Bila je na otprilike stotinu intervjuua, ali ni od jednog nije bilo vajde. Otkad se vratila iz Londona, ništa joj nije išlo.

Krupne suze počеше da joj se slivaju niz obraze.

Mogla je da zamoli roditelje za pomoć, ali to bi za nju bio preveliki poraz i imala je osećaj da ne bi mogla da pređe preko toga. *I, eto mene! Bez posla, bez para, bez partnera... Imam samo dugove, kao i ove strašne mačke u dvorištu od kojih ne mogu da spavam*, reče ona u sebi, računajući da joj je ostalo još sam pet meseci do četrdesetog rođendana.

Osećala se kao u vrtlogu egzistencijalnih turbulencija koji je sve dublje i dublje povlači.

Ana Šoljom

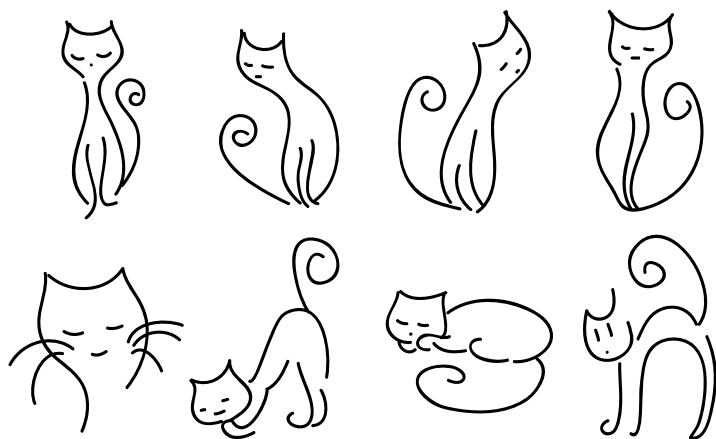
Źeleći da sebi malo popravi raspoloženje, uronila je u svoje uspomene kada je išla na letnje kampovanje sa Lusijom, svojom prijateljicom sa fakulteta. Dve studentkinje grafičkog dizajna u bekstvu na jugu Engleske putuju kroz Samerset u potrazi za Gralom... Odjednom, njen telefon je dvaput zavibrirao i ekran je zasvetleo u mraku.

Nagore ga isključi a da ga nije ni pogledala. Dok je pokušavala da zaspi, pitala se ko joj je poslao poruku na Votsapu usred noći.

DRUGO POGLAVLJE

IMA JEDAN VUK

Zvonjava fiksnog telefona probudi Nagore. Prošlo je jedva dva sata otkako je nekako uspela da zaspi. Odmah je zavukla glavu pod jastuk, čekajući da osoba na drugom kraju linije prekine da zvoni. Fiksni je bio u dnevnoj sobi, jer su je na fiksni zvali samo prodavci sa svojim upornim ponudama čudesnih proizvoda. Uporna zvonjava je konačno prestala i ona uzdahnu s olakšanjem. Taman je htela da ponovo zadrema kada ponovo poče da zvoni.

Shvatila je da je ovaj prodavac, ko god on bio, uporan i da neće odustati. Ustala je, teturajući se pri svakom koraku, kao da hoda po palubi čamca. Njen prvi impuls bio je da iščupa telefonski kabl iz utičnice i vrati se u krevet, ali je zrno radoznalosti prevagnulo, te ona podiže slušalicu.

Na kafi s mačkom: Sudbinsko „mijau“

„Nagore, ti si?“

Prošle su dve godine otkako nije čula svež, dinamičan glas svoje drugarice, kojoj je odmah oprostila što se javila u pola devet ujutro.

„Lusija... baš sam mislila na tebe sinoć.“

„Da li si pročitala moju poruku?“

„Uh... ne... ne još. Spavala sam. Mislim, pokušavala sam da spavam. Da li se nešto loše dogodilo? Neko je umro?“, upitala je iznenada zabrinuto.

Na drugom kraju linije začuo se gromki smeh, što je bio znak da se njena stara prijateljica nije promenila.

„Naravno da je neko umro! Ljudi umiru svakog dana“, odgovorila je filozofski. „Ali, zapravo, imam dobru vest... Pre nekoliko dana sam dobila poruku od Amande iz skloništa u Atlasu. Setile smo se nekih anegdota sa fakulteta i razmenjivale novosti... Žao mi je, znam da sam u poslednje vreme bila teško dostupna... Dolazak bebe oduzima sve moguće vreme, to je poput crne rupe.“

„Mogu da zamislim“, reče Nagore, osetivši iznenadnu tugu. „Zaista želim da upoznam...“

„Saula. Njegovo ime je Saul.“

Nagore je krenula da se izvini, ali ju je Lusija prekinula svojim raspevanim glasom.

„Hej, ne brini! Uskoro ćeš ga upoznati.“

Ana Šoliom

„Tačno je da ni mene nije bilo... Upravo sam se vratila posle deset godina života u Londonu jer... Ali pusti sad to, nije ni važno. Koje su dobre vesti?“, upita Nagore, koja nije mogla da obuzda zevanje.

Očekivala je nešto poput: „Ponovo sam trudna“, ili: „Udajem se i želim da te pozovem na venčanje“, ali je najoptimističniji član trija Glava smrti, kako su ih zvali na fakultetu, rekao:

„Moram da ti objasnim lično... Hoćeš da dođem do tebe? Moram da budem u kancelariji u deset sati, ali možemo da popijemo kafu pre toga.“

Osećajući jaku glavobolju, Nagore pogleda jezivi nered u dnevnoj sobi i reče: „Hajde bolje u baru kod pijace... Mogu da stignem za dvadeset minuta.“

„Briljantno!“

Jedno tuširanje i pedeset koraka kasnije, Nagore se našla sa svojom prijateljicom. Višak njene energije učinio je da se Nagore oseća u još većoj meri utučeno i depresivno.

Stalno je mislila kako bi se bolje osećala u svom krevetu, ali je poznavala Lusiju dovoljno dobro da je znala da je nemoguće otarasiti je se tako lako. Svakako je imala veliko srce, ali je bila tvrdoglava i autoritativna. Da je odlučila da se vide u devet sati ujutro, bilo bi tako, pa makar to značilo da će morati da razvaljuju